

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 2. lib. Job, in quo describitur sævitia
Dæmonis in Jobi corpus exercita, dum ulcere pessimo cum percussit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

profanis, eò propinquiorem fieri Deo & rebus divinis. Verùm non tam generalis regulæ rigorem habet isthoc Principium, ut non patiatur aliquam exceptionem. Rem declarat S. Greg. M. qui, ut animaret Christianos, ad sæcularem statum vocatos, eos ita alloquitur: *sapè mutare locum conamur, & secretum vita remotioris eligere nescientes: quia si desit Spiritus non adjuvat locus.* Quis enim Sanctior locus Cœlò existit? & tamen novimus, Angelos in eo turpissimè lapsos esse. Fuerit Paradisus terrestris locus Innocentiæ & Justitiæ Originalis, fuerint Protoparentes Adam & Eva ibidem positi ad solius virtutis exercitium, enormiter tamen corrüere, à serpente decepti. Fuerit Collegium Apostolicum Perfectionis Christianæ Schola sanctificata ipsius Christi præsentia, Judam tamen habuit proditorem. Ipse etiam Loth non paucò tempore sobrius & continens vixerat Sodomis, in solitudine verò locum dedit ebrietati & incontinentiæ. Quare ò Christiane! in mundo vivens, & sæcularibûs negotiis occupatus, noli impietatis tuæ culpam, aut loco aut negotiis imputare, potuere tantum Sanctitatis fastigium assequi in mundo, & inter mundana versati homines, quos paulò ante, aliis silentio involutisretuli: cur non & tu, si conatus non desit?

Cæterum dum in hoc capite legis: Sanctissimum Job tot claudibûs & jacturis permittente Deò venatum exclamasse: *Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est &c.* dum inquam hæc verba legis, summæ patientiæ testes, cogita: hominem sæcularem tunc sanctè victurum, quando mente suâ tam parùm rebus terrenis affigitur, ut perditis illis in paria cum Jobo erumpat verba, corde & ore prolata: talis enim sic utitur mundò, quasi non utatur, agens cœlestem in terris vitam, vicinior Angelis, quàm hominibus.

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 2. lib. Job, in quo describitur sevitia Demonis in Jobi corpus exercita, dum ulcere pessimo eum percussit.

N. 394. *Considera:* **Q**UOD Diabolus Jobi ruinam totò pectore anhelans, dum corpori violentas manus caperit inferre, ei plus profuerit, quam nocuerit: nam illud debilitando, mentem corroboravit. Apostolus incestuosum hominem sanaturus 1. Corinth. 5. ait;

ait: *judicavi tradere hujusmodi hominem Sathana in interitum carnis, ut spiritus saluus fiat.* Eodem modo curari voluit Hymenæum & Alexandrum 1. Timoth. 1. quos Sathanae potestati ad tempus cruciandos dedit, ut inde discant, blasphemias frangere linguas. Cogitur, ait S. Ambros. in Psal. 43. *Sanctos Domini ad suum damnum tentare: dum enim tentat, meliores facit; ut qui tentatur, possit alios instruere, qui sibi ipsi invalidus videbatur.* S. Chrysof. Dæmones torquendis hominum corporibus occupatos comparat venenatæ viperæ, quam artifices Medici ita attemperare sciunt, ut ex veneno theriacum, ex toxico antidotum eliciant. Ergo Christiane Lector, etsi multa in corpore tuo patiens tibi imagineris: traditum esse Dæmoni facultatem, ut pro libitu suo tecum agat cœcum altero Job, planè non est divinæ in te iræ, sed potius amoris indicium; sic enim Chyrurgum Diabolus agere permittitur, qui urat, fecerit, tollatque noxium animæ tuæ. Tunc primùm timendus est aggressor iste, quando corpore in continua sanitate relicto, insidias molitur animæ. Hinc cum Christus Dominus Lucæ 10. cerneret discipulos suos nonnihil superbire, quòd Dæmones habere viderentur suis linguis subditos, ut ocius eorum saluti consuleret, intexuit: *videbam Sathanam tanquam fulgur de Cælo cadentem.* Dicturus per hoc: *o Charissimi: magnum vobis imminet à Dæmone damnum, quia illum vidi instar fulguris è Cælo cadere. Verùm Magister optimè edisseras: cur discipuli plus damni timeant à Diabolo, sub specie fulguris de Cælo cadente, quàm si cecidisset abinde sub specie teli, hastæ, aut Saxæ molis? ad solvendum hoc dubium nôsse oportet: eam esse fulguris naturam testibus Philosophis, ut in fortiora fortius operans consueverit: illæsa quandoque Vaginâ gladium consumere, in ea reconditum, confectum ex calibe etiam durissima.* Dum ergo fulguri hîc Christus comparat cadentem de Cælo Dæmonem, insinuat re videtur: quòd Discipulorum animabus, tanquam corpore longè fortioribus, gravissimum imminet damnum. Quando Jacob reversus in patriam obvium se habere fratrem Esau intellexit, numeroso milite & armis instructum, familiam suam illicò in plures divisit partes eò ordine; ut poneret in fronte servos Balam & Zelpha, agmen verò clauderet dilectissima Rachel. Erat ordo iste magnæ sollicitudinis signum: dum charissimam sui partem salvaturus, eo in loco illam subsistere iussit, quò foret tutissima à nece. O quam longè diverso incedimus ordine nos Christiani contra tartareum Esau, qui

Uuu

primò

primò omnium locò ei objicimus dominantem animam, ut ancillare corpus servetur illæsum. Amentia fanè sanguineis deflenda lacrymîs! *Ab! nihil durius exclamat Salvanus lib. 3. ad Ecclef. vobis dici potest. Nihil tam serum, nihil tam impium! à quibus impetrari non potest, ut vos ipsos ametis. Quis furor est, viles à vobis haberi animas, quas etiam Diabolus putat esse pretiosas? si in damnationem incideritis, quis tantæ potestatis & clementiæ erit, ut inde vos eripiat? Absolom durò exiliò mutatus Joabum invenit, qui ei reditum impetravit 2. Reg. 14. Joseph carceri mancipatus, per ministrum Pharaonis libertatem obtinuit, Genes. 41. Repererunt alii alios Salvatores: sed qui descendit ad Inferos, non revertetur ultrà in domum suam testante Job. c. 7. etiamsi mille amici venerint, ut liberent ejus perditam animam, desudabunt incassò labore instar amicorum Job, nil opis afflicto ferre valentium. Quare omnia si perdas cum Jobo, animam cum illo servare memento: hâc semel amissâ postea nullus eris.*

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 42. quod aliquid historicum continet, & in quo describitur Jobi restitutio in priorem, imò ditiozem statum, dum omnia duplicia recepit.

N. 395. *Considera:* **Q**Uòd cum Job superatis omnibùs ærumnis pristino jam esset redditus statui, venerint ad eum Scripturâ teste v. 11. capitis cit. omnes fratres sui, & universa sorores sue, & cuncti, qui eum noverant priùs: ut comederent cum eo panem, & consolati sunt eum. Quid autem tunc temporis opus habuerat consolatione Job, quando tota jam desierat plaga? nonne applausu magis, quàm solamine occurrendum est viro, ad summum felicitatis apicem iterum evecto, in quo imposterùm ducere valeat dies nonnisi aureos, nullis tribulationum nubibùs obfusandos? verùm si solidam Jobi Sanctitatem exactiùs contemplamur, fateri cogimur: nos dubiæ rei causam non dubiam invenisse; constat enim viri Sancti Crucem maximam esse, sine cruce vivere. Hinc Job videbatur eo magis consolatione egens, quò magis abundaverat felicitate terrenâ, quam noverat maximum esse obstaculum illis, qui nil nisi felicitatem quærunt perennem. *Sancti viri, ait M. Greg. Moral. lib. 5. c. 1. Cum sibi suppetere prospera hujus*